

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobkyně: **D. P.**, proti žalovanému: **Rozhodčí orgán Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky**, se sídlem Orlická 2020/4, 130 00 Praha 3, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 10. 2009, č. j. 9740/09/Mi, a č. j. 9592/09/Mi, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 10. 2014, č. j. 8 Ad 22/2010 - 68,

t a k t o :

- I. Žádost žalobkyně o ustanovení zástupce soudem ze dne 12. 3. 2016 **s e z a m í t á .**
- II. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- III. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Nejvyššímu správnímu soudu byla dne 18. 4. 2016 postoupena Městským soudem v Praze (dále jen „městský soud“) kasační stížnost žalobkyně (dále „stěžovatelka“) ze dne 12. 3. 2016, kterou napadá rozsudek městského soudu ze dne 7. 10. 2014, č. j. 8 Ad 22/2010 - 68 (dále jen „napadený rozsudek“). Stěžovatelka mimo jiné namítá, že nesouhlasila s projednáním věci bez jednání a že jí napadený rozsudek nebyl doručen 16. 10. 2014, nýbrž až 26. 2. 2016. Zároveň stěžovatelka požádala o ustanovení zástupce z řad advokátů pro řízení o kasační stížnosti.

II.

[2] Ze soudního spisu bylo zjištěno, že napadený rozsudek byl stěžovateli doručen dne 16. 10. 2014, což stvrdila podpisem na doručence založené ve spise.

[3] Stěžovatelka následně podala dne 22. 12. 2014 návrh na určení lhůty k provedení úkonu v řízení, konkrétně k nařízení ústního jednání ve věci, který vyřídil Nejvyšší

správní soud přípisem ze dne 13. 1. 2015, č. j. Aprk 4/2015 - 84, v němž stěžovatelce sdělil, že její návrh je bezpředmětný, neboť městský soud již ve věci rozhodl, přičemž stěžovatelka rozsudek osobně převzala dne 16. 10. 2014.

[4] Následně dne 14. 3. 2016 stěžovatelka podala předmětnou kasační stížnost.

III.

[5] Dle ust. § 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), *[k]asační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí... Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.* Dle odst. 4 tohoto ustanovení *se kasační stížnost podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u soudu, který napadené rozhodnutí vydal.*

[6] Jak vyplývá z rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu (zejména usnesení rozšířeného senátu ze dne 18. 12. 2008, č. j. 1 Azs 51/2007 – 55), tato ustanovení je nutno interpretovat ve spojení s ustanovením § 40 odst. 4 s. ř. s., podle něhož *lhůta je zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak.*

[7] Napadený rozsudek, který byl stěžovatelce doručen dne 16. 10. 2014, obsahoval řádné poučení o tom, že kasační stížnost lze podat ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení u Nejvyššího správního soudu. Lhůta pro podání kasační stížnosti tak žalobkyni uběhla dne 30. 10. 2014. Stěžovatelka však své podání, datované dnem 12. 3. 2016, předala k poštovní přepravě až dne 14. 3. 2016, tedy více než 16 měsíců po uplynutí lhůty pro podání kasační stížnosti. Nelze přitom odhlédnout, že již v lednu 2015 Nejvyšší správní soud stěžovatelce sdělil, že ve věci bylo rozhodnuto. Nejvyšší správní soud neseznal, z čeho stěžovatelka dovozuje, že jí byl napadený rozsudek doručen až dne 26. 2. 2016. Stejně jako ve věci sp. zn. Aprk 4/2015 proto uzavírá, že rozsudek byl stěžovatelce doručen již 16. 10. 2014, kdy jej osobně převzala. Kasační stížnost byla tudíž podána opožděně.

IV.

[8] Ze stejného důvodu, pro který Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl, musel zamítnout návrh stěžovatelky na ustanovení zástupce v řízení o kasační stížnosti. Podle ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s. navrhovateli, u něhož jsou předpoklady, aby byl osvobozen od soudních poplatků, a je-li to nezbytně třeba k ochraně jeho práv, může předseda senátu na návrh ustanovit usnesením zástupce, jímž může být i advokát; hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování platí v takovém případě stát. Podle ustanovení § 36 odst. 3 s. ř. s. *účastník, který doloží, že nemá dostatečné prostředky, může být na vlastní žádost usnesením předsedy senátu zčásti osvobozen od soudních poplatků. Přiznat účastníkovi osvobození od soudních poplatků zcela lze pouze výjimečně, jsou-li pro to zvlášť závažné důvody, a toto rozhodnutí musí být odůvodněno. Dospěje-li však soud k závěru, že návrh zjevně nemůže být úspěšný, takovou žádost zamítne. Přiznané osvobození kdykoliv za řízení odejme, popřípadě i se zpětnou účinností, jestliže se do pravomocného skončení řízení ukáže, že poměry účastníka přiznané osvobození neodůvodňují, popřípadě neodůvodňovaly.*

pokračování

Přiznané osvobození se vztahuje i na řízení o kasační stížnosti. Jelikož kasační stížnost byla podána opožděně, jedná se o návrh, jenž zjevně nemůže být úspěšný. Nejvyšší správní soud tudíž žádost stěžovatelky o ustanovení advokáta zamítl.

V.

[9] Na základě shora uvedeného a z důvodu hospodárnosti řízení Nejvyšší správní soud žádost stěžovatelky o ustanovení zástupce zamítl a kasační stížnost současně odmítl podle § 46 odst. 1 písm. b) za použití § 120 s. ř. s.

[10] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 věty první za použití § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. května 2016

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu